PROTEZOZAURII

GHEORGHE PĂUN

PREMIUL ÎNTÎI LA CONSFĂTUIREA A XII-A A CENACLURILOR DE ANTICIPAŢIE SIBIU 1982

Lui Radu Pintea, cel care a pronunţat, se pare, pentru prima dată cuvîntul „protezozaur“

...GLONTELE-I trecu sfîrîind pe la cîţiva centimetri de ureche şi se pierdu printre ramurile tufişului, zdrenţuind în trecere cîteva frunze. Păli şi-şi duse reflex mîna la inimă. După şuieratul făcut de înşurubarea în aer recunoscuse tipul. Fusese un glonte hipersofisticat, lansat dintr-o armă hiper sofisticată, la care nu aveau acces decît profesioniştii şi care în mîna unui profesionist nu-şi greşea niciodată ţinta. Nici acum nu şi-o greşise, era sigur. Exact pe acolo pe unde trebuia să treacă, pe acolo trecuse. Fusese un semnal. Cunoştea scenariul. Peste cîteva secunde, nu multe, va urma un al doilea, care îl va lovi în plin. Avea la dispoziţie cîteva secunde pentru a desluşi semnalul, pentru a pricepe de unde şi de ce îi vin gloanţele şi, într-o goană ameţitoare a gîndurilor, înţelese cine şi de ce trage, ba avu chiar timp să ghicească unde îl va lovi al doilea glonte pentru a fi în întregime eficient: în ficat. Îşi îndepărtă mîinile de trup pentru a nu le expune inutil, plasîndu-le între ochiul trăgătorului şi organul condamnat şi la sfîrşitul gestului avu confirmarea că raţionase corect. O săgeată de foc şi spaima îl lovi în mijlocul pieptului şi plesni surd în interiorul lui, fărîmiţîndu-se, fărîmiţîndu-i ficatul. Căzu într-o parte pe bancă şi căderea fu nesfîrşit de

lungă, de înceată şi de dureroasă. Percepu în cădere bip-bip-urile semnalizorului de alarmă corporală şi intră în întuneric şi nefiinţă cu încredinţarea că ambulanţa va sosi înainte ca întunericul şi nefiinţa să ajungă de neînvins.

Trăgătorul plie arma, o închise într-o valijoară maronie, o aruncă pe bancheta din spate a maşinii şi-i spuse domol şoferului:

— Gata, dă-i drumul. De-acum o să voteze cum trebuie.

*

Peste cîteva zile, Arnod, restabilit, îi povestea infirmierei, ţinînd-o de mînă, de mijloc, sau, uneori, mîngîindu-i pulpele: „Îţi spun, mă aflam deasupra boscheţilor, la cîţiva metri deasupra boscheţilor şi deasupra băncii pe care mă prăbuşisem, mă vedeam foarte bine, leşinat, sîngerînd, cu ficatul făcut ferfeniţă. Ştiam că acolo voi fi lovit, plămînii se mai recuperează, intestinele la fel... inima n-o mai am de mult, iar în rinichi nu aveau cum să tragă pentru că primul glonte venise din faţă. Am raţionat cum trebuie şi aşa mi-am salvat mîna. Altfel, acum aş fi avut şi cîteva degete noi. Şi, cum îţi povesteam, stăteam deasupra mea şi mă examinam, cu interes şi curiozitate, aşteptam sosirea ambulanţei, nu mă durea, nu suferam în nici un fel, cînd a venit elicopterul să-mi ridice corpul m-am strecurat şi eu înăuntru, pricepi?, corpul meu era pe targă şi eu deasupra, sub tavanul cabinei, priveam spre mine cel pe care îl vezi acum şi... şi... atunci te-am remarcat şi pe tine, din prima clipă mi-am zis: ia te uită ce infirmieră drăgălaşă! După ce-mi revin trebuie neapărat să-i vorbesc. Nu plec din spital pînă nu-i vorbesc. Ştii ce mi-a plăcut cel mai mult la tine, atunci, la început? Genele, genele tale umbroase, mereu plecate, alintîndu-se parcă, ascunzînd privirea şi promiţînd în acelaşi timp priviri, priviri de catifea şi de foc, priviri de dragoste...” Infirmiera îl lovea din cînd în cînd peste mînă, aşa, în glumă, îşi lăsa pleoapele cît putea de jos şi zîmbea, evident flatată, dar cu aerul neîncrezător şi şmecher al fetelor care vor să pară că le ştiu pe toate şi nu se mai lasă păcălite de vorbele meşteşugite ale gazetarilor, oricît de bine alese ar fi acele vorbe. Arnod îi dădea înainte, cu elicopterul, cu operaţia, cum a asistat el la transplant, la verificarea noului ficat, cum nu şi-a luat el ochii de la ea tot timpul, de la genele ei, de la mîinile, de la buclele şi zîmbetul ei. Nu spunea însă nimic despre cei doi „civili” care supravegheaseră operaţia, singurele persoane de acolo care nu erau medici, nu făceau

parte din echipa spitalului. Nu voia să vorbească despre ei sau nu ştia că fuseseră acolo, infirmiera nu era deloc lămurită asupra acestui punct, nu voia să se afle că **ştie** cine a asistat la operaţie, sau pur şi simplu fabulase tot timpul, imaginîndu-şi cum se desfăşuraseră evenimentele şi improvizînd sau folosindu-se de lecturi din cine ştie ce carte pentru a o copleşi pe ea cu viziunile lui de după „moarte”? Pe de altă parte, Arnod era sigur că aceia care îl angajaseră pe trăgător erau la curent cu mersul operaţiei, urmăreau probabil fiecare cuvînt, fiecare mişcare din salonul în care îşi petrecea el convalescenţa, poate chiar şi infirmiera asta drăguţă şi naivă – oare era într-adevăr naivă? – era omul lor, şade lîngă el numai pentru a-l supraveghea, pentru a le transmite ce gînduri are, dacă şi-a schimbat sau nu intenţiile în legătură cu legea. „Oho, ce le-am mai schimbat! Sînteţi tari, domnii mei, recunosc, sînteţi tari... De-acum nu mai pot să votez cum vreau, ci **cum trebuie.** Presupun că ştiţi foarte bine asta, aşa că nu are rost să vă faceţi griji. N-are rost şi gata. Lăsaţi-o totuşi pe gîsculiţa asta să-mi mai ţină de urît cîteva zile. Ar fi de datoria voastră să-mi faceţi «convertirea» cît mai agreabilă, cel puţin acum, la sfîrşit. Despre gloanţe nu s-ar putea spune că aveau ceva plăcut în ele, oricît erau ele de dichisite şi de moderne...”

Se auzi o bătaie scurtă în uşă şi, fără să aştepte răspuns, cel de afară intră în încăpere. Nici nu avea nevoie de încuviinţare. Era medicul de gardă. Arnod tuşi, infirmiera îşi aranjă la repezeală halatul şi boneta, îşi lăsă pleoapele în jos şi rămase în aşteptare, la capătul patului. Medicul se apropie volubil de Arnod, fluturînd victorios fişa de observaţie.

— Maestre, eşti un tip tare, în cîteva zile jucăm tenis împreună. Eşti ca şi nou, ţi-am pus un ficat **Kruger et co,** ultimul tip. Garantat o sută de ani. Şi abia cîntăreşte un kilogram şi şase sute de grame. Te invidiez, ce mai! Comandă specială, pentru un ziarist celebru ca dumneata. Cu ficatul de acum, abia dacă ai trecut de unsprezece kilograme artificiale. Mai ai destul pînă la douăzeci şi cinci. Poftim? Ce-ai spus? Ţi-ar mai trebui cîteva accidente, vreo două-trei cît de cît serioase, ca să treci „la solduri”. E-hei, stai bine, maestre, stai bine, îţi spun eu. Felicitări. Te las. Nu am emoţii cu dumneata. Eşti tare şi deştept, nu am nici o emoţie, nici un fel de emoţii...

Doctorul ieşi fluturîndu-şi mîinile şi lăsînd în urmă un miros amestecat de spirt şi parfum bărbătesc, de tutun tare şi antibiotice. Infirmiera rămăsese nemişcată la capătul patului, părînd a nu asculta măcar vorbele doctorului, deşi arăta bucuroasă că pacientului îi merge aşa de bine. Arnod

zîmbea strîmb spre uşa prin care dispăruse doctorul, zîmbea, dar era palid şi în tîmple i se zbăteau două vene, inima lui, aşa artificială cum era, se speriase, se alarmase şi pompa în grabă sîngele spre creier, pentru a hrăni gîndurile învălmăşite ale convalescentului. „Ăsta zic şi eu avertisment. Adică, dacă nu votez, dacă nu vă conving cît mai repede că m-am hotărît că votez **cum trebuie,** încă două-trei accidente şi gata, aţi scăpat de mine, trec la solduri... ajung la douăzeci şi cinci de kilograme... apoi, încă un accident-două şi ajung donator de inimă...”

— Spune-mi, drăgălăşenie cu gene lungi, aici în spital aveţi bancă de organe?

— Sigur că avem, toate spitalele au.

— Şi... sînt mulţi „chiriaşi”?

— Destui. Vreo patruzeci. Ha, ha, e unul care are 80%. Numai creierul şi cîteva oase sînt ale lui. Restul, plasticit, argint, siliciu. Ha, ha, şade tot timpul şi-şi scrie memoriile, le scrie cu propria-i mînă, dacă-ţi poţi închipui aşa ceva. A fost general, ştii, a luptat şi la Vixonso, acum şapte ani. A fost ciuruit tot. Fiind general, a obţinut de trei ori aprobarea de amînare. Altfel, demult s-ar fi epuizat. Se pare că are o inimă Kruger, tot ca ficatul tău, din cele mai bune. Mulţi i-au cerut-o, mulţi au încercat să i-o ia. Nici măcar nu acceptă să o schimbe. Zice că vrea să-şi termine memoriile, ha, ha, îl sprijină nu ştiu ce mare politician, altfel de mult şi le-ar fi terminat, ha, ha, după ce şi le termină zice că dă tot ce i se cere, tot, ha, ha.

Arnod o privea cu ochii întredeschişi şi pielea îi era scuturată de frisoane scurte de frig. Fata rîdea, îşi dezvelea decorativ dinţii albi, egali, naturali desigur, probabil toată era naturală dacă rîdea cu atîta detaşare de bătrînul acela nenorocit, mai mult plasticit şi metal, şi care nu găsea alt mod să-şi prelungească viaţa, agonia de fapt, decît scriindu-şi memoriile, ca şi cînd mai stătea cineva să citească asemenea chestii.

— Tu ai ceva... nou în tine?

— Sigur.

Simplitatea răspunsului biciui fără milă auzul lui Arnod.

— Un rinichi, din copilărie, cîteva vertebre, din cauza unui accident de schi, şi un ochi. Ha, ha, ghici care ochi. Hai, să te văd, ghiceşti?

„Un rinichi, cîteva vertebre şi un ochi, un rinichi, cîteva vertebre şi un ochi...”

— Cît cîntăresc toate?

— Nici două kilograme. Hei, dar ce-ţi închipui?! Răule! Am abia douăzeci şi şapte de ani, ce-ţi închipui tu?!

Botişor bosumflat, pleoape plecate, gene tremurînd telegenic. Recuperă însă rapid.

— Hai, ghiceşte, care ochi? Te las să te uiţi cît vrei. Hai, spune.

Se aşeză din nou pe marginea patului, se încovoie spre el şi-şi aţinti privirea albastră în privirea lui, aşteptînd. Arnod încercă o clipă să se depărteze, nu avea cum, era pe spate, nici un centimetru nu putea adăuga între ochii ei şi ochii lui, între sînii ei şi pieptul lui. Îi simţea răsuflarea caldă, egală, naturală, i se părea că îi aude şi inima. „Nici două kilograme, auzi, are aproape două kilograme şi i se pare puţin la douăzeci şi şapte de ani, un ochi, un rinichi şi cîteva vertebre, atît, dar care ochi? care e al ei, de la maică-sa şi care e celălalt? amîndoi sînt la fel, nici o diferenţă, cum să-i deosebeşti? probabil nici ochii ei de copil nu semănau aşa de tare...”

— Stîngul.

— Ce, stîngul?

— Stîngul e cel nou.

— Ha, ha, vezi ce mult seamănă? N-ai ghicit, n-ai ghicit, celălalt e artificial. Uite, dacă vrei, ţi-l arăt, îl scot şi ţi-l arăt.

— Nu, te cred, lasă, te cred. Spune-mi mai bine cine mai „locuieşte” în banca voastră de organe.

Crezuse că cerîndu-i să vorbească se va ridica de pe el, dar o subestimase. Primise ordin să nu-l piardă din ochi nici o clipă şi sub orice pretext şi flirtul i se părea un pretext dintre cele mai potrivite şi mai plăcute la urma-urmei. Se aplecă şi mai mult spre el, sprijinindu-şi deplin sînii tari, calzi, naturali, se simţea asta şi prin halat, de mîinile lui şi-i povesti. Îi povesti de cei şase donatori de inimă, acum fără inimă, legaţi la un agregat de pompare a sîngelui, aşteptînd să facă noi donaţii, pentru a fi împuţinaţi într-atîta încît să poată fi eliminaţi, îi vorbi despre bărbatul cu coloana vertebrală complet artificială şi care avea să mai aştepte, ha, ha, mult şi bine pînă va fi nevoie de coloana lui, îi vorbi de ex-fotbalistul care în fiecare duminică îşi admira la televizor piciorul drept, intrat acum în

dotarea unui alt fotbalist, cu numai şase kilograme artificiale (ex-fotbalistul avea patruzeci şi două de kilograme de împrumut, de fapt, avusese, acum, fără picior, avea mai puţine), îi vorbi de cei patru-cinci bătrîni aproape epuizaţi care la prima donare aveau să ajungă excesiv de neeconomici şi urmau să fie incineraţi, îi vorbi de toţi şi de toate, veselindu-se continuu şi împungîndu-l cu pieptul în ritmul hohotelor, dar Arnod n-o asculta, îi auzea vorbele, unele vorbe, fără să le priceapă, era cu gîndul la doctor, la avertismentul pe care i-l transmisese, era clar că fusese trimis de **ei,** ca şi cînd mai era nevoie de un asemenea avertisment, „idioţii, nu erau siguri, nu erau **încă** siguri şi voiau o dovadă explicită de la el, ca şi cînd mai avea de ales, o dovadă?, ei, bine, o vor avea, doar şi gîsculiţa era de-a **lor,** va transmite ea dovada...”

— Ia, zi, drăgălăşenie cu gene lungi, doctorul care a intrat adineaori **cîte kilograme are?**

— Cred că vreo optsprezece... L-a lovit o maşină acum cîţiva ani, eu nu eram încă aici, l-a lovit o maşină şi i-au refăcut complet picioarele. Mi se pare că şi inima şi-a înlocuit-o. Este însă în plină putere, ai văzut doar...

— Tocmai. Admir sincer vitalitatea lui. Îi înţeleg acum pe cei care luptă pentru schimbarea legii...

— Pe „bătrîni”, parcă aşa li se zice...

— N-are nici o legătură cu vîrsta. Uite, eu am abia patruzeci şi trei de ani şi am ajuns la unsprezece kilograme. Accidente, boli, gloanţele de acum cîteva zile... Nu, nu, nu e vorba de vîrstă. Nici eu, nici doctorul nu sîntem bătrîni.

— El are patruzeci şi cinci de ani şi şase luni.

„Aha, ştie şi amănunte. Nu e totuşi proastă gîsculiţa. Îmi confirmă că a înţeles, că e de-a **lor,** ca şi doctorul, şi că a reţinut mesajul meu.”

Infirmiera se ridică unduindu-şi genele şi se îndepărtă unduindu-şi şoldurile.

— Îţi aduc ceva de mîncare. Stai cuminte pînă mă reîntorc. Vin imediat.

Îi zîmbi din prag şi închise uşa. Nu reveni deloc imediat.

Reveni tîrziu împreună cu doctorul.

— Am controlat din nou monitoarele. Se pare că mergi cu paşi mari spre externare. Bravo! Ştiam eu că ai un corp tare. În numai patru zile ţi-ai revenit aproape complet. Mîine-poimîine **îţi dăm drumul** şi poţi să-ţi reiei slujba. Bravo. Mă bucur sincer pentru dumneata.

Ieşiră din nou amîndoi. „Ei, Arnod, băiatule, joaca s-a terminat, gata cu

trăncăneala despre genele şi şoldurile gîsculiţei. Te externează. Eşti bun de vot... Eşti într-adevăr bun de vot?... Bun în sensul lor sau în sensul **celorlalţi?** Ia te uită, au devenit deja **ceilalţi,** din **ai tăi** au devenit **ceilalţi...** Gîndeşte-te, Arnod, băiatule, te crede lumea un tip deştept, gîndeşte-te, mai ai cîteva zile pînă la vot..."

*

Pentru Arnod, povestea începuse cu doi ani în urmă, atunci cînd fusese ales în Consiliul Legislativ. Fusese un ziarist tenace, tenace şi norocos, se lansase în multe scandaluri de mare răsunet şi ieşise victorios din toate, cu reputaţia consolidată, cu numele aproape celebru, în măsura în care numele unui gazetar poate ajunge celebru, îşi făcuse o groază de duşmani, dar şi o mulţime de oameni se lăudau că-i sînt prieteni şi-i ofereau sprijin, se alesese şi cu ceva bani şi cu o listă lungă de aventuri, confortabilă pentru orgoliul oricărui burlac. Pînă ce fusese ales în Consiliul Legislativ viaţa sa se împărţise între goana după afaceri dubioase, pe care le demasca fără reţineri, cu vervă şi talent, între meciurile zilnice de tenis şi aventurile nocturne, întîmplătoare, variate şi frivole. Toată existenţa lui fusese de fapt frivolă, o recunoştea, se desfăşurase la suprafaţă, la nivelul vorbelor, al gesturilor, al articolelor şi fotografiilor din ziar.

În Consiliul legislativ fusese pentru prima dată implicat într-o afacere de lungă durată. De fapt, în multe şi întortocheate afaceri permanente, pe care mirosul lui fin de gazetar înrăit le ghicea complicate, tensionate, cu dedesubturi bine încifrate şi primejdioase pentru neiniţiaţi, dar la care nu putea ajunge şi nici nu era sigur că doreşte să ajungă. Legi privind importurile de plasticit, exporturile de microprocesoare şi moletroane, concesionarea unor zăcăminte de argint, legi cu privire la interzicerea transplantului de organe artificiale la persoanele peste 85 de ani, la femeile cu mai mult de doi copii, interzicerea organelor combinate, plămîni-inimă, vezică-rinichi-testicule, ficat-pancreas, limbă-laringe-esofag etc. Toate legile astea aveau în spatele lor interese şi contrainterese multiple, trusturi producătoare de organe, întreprinderi de comerţ, institute de cercetări, magnaţi de cele mai diferite preocupări, dar toţi cu bani, deci toţi cu influenţă şi pretenţii, toţi activi şi neînduplecaţi. În sala de şedinţe a Consiliului legislativ nu răzbăteau decît semne mult sublimate ale acestor interese, aici se argumenta cu totul altfel, ştiinţific, etic, istoric, în spiritul Legii nr... şi

conform Legii nr... pentru binele cetăţenilor care... datorită... pentru ca... Pledoariile erau însă vizibil pătimaşe, disputele erau mereu încordate, se cumpărau şi se vindeau continuu legi, cumpărîndu-se şi văzîndu-se voturi.

Cu un an şi ceva în urmă s-a vorbit pentru prima dată despre Legea „25-40", despre necesitatea schimbării ei într-o Lege „40-60". Arnod n-a luat atunci în serios propunerea, modificarea legii n-a fost votată, o majoritate atît de mare a celor din Consiliu a fost împotrivă şi încercarea a părut a fi uitată curînd, amînată **sine die,** poate chiar abandonată. E adevărat că de atunci tensiunea care însoţea fiecare discuţie preliminară votării unei legi crescuse sensibil, votanţii păreau a se polariza continuu în două tabere tot mai distincte, dar puţini erau cei care legau asta de legile 25-40 şi 40-60. Nici Arnod nu făcuse mult timp o asemenea legătură. Pînă într-o seară...

Într-o seară se afla cu Emma, nu, cu Marta, în sfîrşit, nu-şi mai amintea cu cine fusese, nu avea mare importanţă cu cine, se afla cu una dintre multele lui legături temporare într-un bar, la „Clopoţelul de aur", de fapt, ea, Emma, sau Marta, sau cea care fusese, îl dusese acolo, voia să-i arate ea un bar nemaipomenit şi-l dusese la „Clopoţelul de aur". Nimic deosebit totuşi. Muzică sincopată, hipnotizantă, orgă ameţitoare de lumini, fum, mult fum parfumat, barmani placizi şi picoliţe fardate strident, mese stilizate, tavan multicolor, perdele grele la geamuri, creînd o atmosferă intimă, defulată, tipică, în care convenţiile obişnuite sînt înlocuite cu convenţii interne, cu libertăţi la limita moralei de afară, dar cu reguli precise în ritualurile mărunte, locale, un bar ca multe altele, un bar banal ca orice bar cu mare vad. Arnod fusese dezamăgit. Emma, parcă totuşi ea era, ridica enigmatic din umeri la întrebările şi reproşurile lui, înecate dealtfel apatic în coniac şi cafea.

Dar neobişnuitul apăruse. Simţul suplimentar de gazetar al lui Arnod fusese la un moment dat zgîlţîit de ceva, nu distinsese imediat de ce anume, dar ceva se întîmpla acolo altfel decît în alte baruri. Curios, şi acum îşi amintea perfect totul, fiecare gest al fiecărui om din bar, fiecare vorbă pe care o auzise. Numai numele celei cu care fusese acolo nu-l mai ştia, deşi chipul ei îl vedea parcă aievea. Atunci devenise mai atent, intrase în alertă, şi dezlegase destul de repede misterul. În spatele sălii se afla o uşă, mascată pe jumătate de o draperie. Din cînd în cînd, cîte un bărbat se apropia de acea uşă, se oprea în faţa ei ca pentru a se şterge pe picioare şi abia apoi apăsa clanţa şi intra. Toţi la fel, nici unul nu trecea dincolo fără a se şterge

pe picioare. Sau poate uşa nu se deschidea altfel... Îi făcuse un semn Emmei şi ea îi urmărise imediat direcţia privirii. Ochii Emmei păreau bucuroşi.

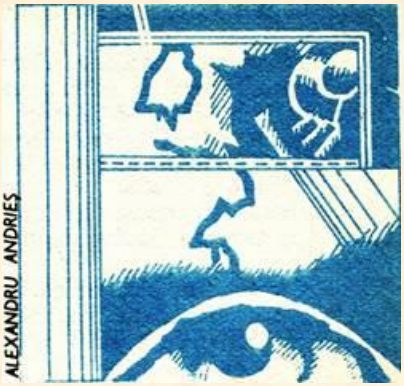

— Deci, asta era...

Ea confirmase înclinînd uşor capul.

— Vrei să intru acolo?

— Îţi va folosi, confirmase ea din nou.

— Riscuri?

— Şi pentru ei şi pentru tine. Sînt sigură însă că vei înţelege.

— Bine, haidem.

— Nu, eu nu vin, trebuie să mergi singur...

— Misiunea ta s-a terminat...

— Exact.

Îl sărutase pe gură. Buze moi, groase, calde, dinţi ascuţiţi...

(„Nu era Emma, era Marta, sigur era Marta...") O condusese spre ieşire.

— Ce faci, rămîi?

— Rămîn.

Se oprise şi el în faţa uşii, se prefăcuse că se şterge pe tălpi. Se auzise un declic şi ghicise că un zăvor ascuns a fost tras, lăsîndu-l să treacă. Fusese probabil recunoscut, intrarea lui era aşteptată.

Dincolo de uşă îl luase în primire un tînăr blond, cu părul scurt, cu ochii alb-verzui, inexpresivi, ca de peşte muced, cu maxilarele strînse. Îl prinsese de un cot şi îl condusese ferm, dar nu brutal, spre o altă uşă, la capătul coridorului. Intraseră într-o sală luminată doar pe jumătate, o sală de şedinţe, cu treizeci-patruzeci de bărbaţi aşezaţi pe bănci aliniate frumos, aşteptînd sosirea unui prezidiu pe a cărui masă acoperită cu catifea albastră erau deja pregătite sticle cu apă, pahare, carneţele. Tînărul blond, cu înfăţişare de ucigaş profesionist, îl aşezase pe Arnod pe o bancă, la marginea unui rînd şi ieşise din nou pe coridor, aşteptînd poate pe altcineva sau păzind intrarea.

Sala era mobilată auster, bărbaţii erau îmbrăcaţi sobru, toţi erau gravi, discutau în surdină, în aşteptarea vorbitorilor. Catifeaua albastră a mesei strălucea rece sub lumina neoanelor, accentuînd gravitatea momentului.

La un moment dat, şoaptele încetaseră brusc şi toţi bărbaţii se ridicaseră milităreşte în picioare. Arnod, tresărind, se ridicase şi el grăbit, sperînd că

nu i s-a observat întîrzierea. Aşa îi văzuse pe cei care intraseră. Erau cinci bărbaţi, toţi cinci aveau cîte o servietă de piele şi cîte o banderolă albastră la mîneca stîngă. Pe doi îi cunoştea, făceau parte din Consiliul Legislativ. Nu le ştia numele, îşi amintea doar că îi întîlnea săptămînal la dezbateri şi votări. Pe ceilalţi trei îi vedea pentru prima dată. Unul dintre ei, cel din mijloc, avea o bărbuţă dichisită cu grijă, naturală desigur, ochelari cu ramă neagră, pentru a sublinia că şi ochii îi are naturali, părul bogat dat pe spate, încoronîndu-i o frunte enormă. Părea un preot. Cei cinci se înclinaseră, apoi se aşezaseră şi îşi puseseră servietele pe masa cu catifea albastră. Un bărbat de la prezidiu, cel care părea mai tînăr, se ridicase pregătindu-se să vorbească. Prelungise îndelung tăcerea dinaintea primelor vorbe, deşi toată lumea era în aşteptare. Lui Arnod îi vuiau urechile. Gravitatea sălii i se părea complet ridicolă, personajul de la tribună era caraghios în teatralitatea lui, dar presimţea în acelaşi timp că a intrat într-o încurcătură complicată, poate chiar primejdioasă.

— Fraţilor, avem astăzi două prilejuri de bucurie. În primul rînd, salutăm prezenţa la întrunirea noastră şi interpretăm asta ca un gest preliminar de adeziune la mişcarea Tinerilor, a colegilor Buchi, Teron, Arnod, Lars, Brown şi Yasuhara....

Arnod simţise imboldul de a se ridica în picioare pentru a cere explicaţii, fusese adus acolo fără să ştie ce-l aşteaptă şi, iată, era dintr-o dată şi fără consimţămîntul lui integrat într-o mişcare, mişcarea Tinerilor, parcă aşa spusese, hei, la dracu! De mişcări secrete îi arde lui?! Unde-i Emma să-i ceară socoteală? Trebuia să-i spună ce-l aşteaptă...

— ...eminentul doctor Golumbiewski, unul dintre strategii noştri de prim rang...

Vorbele celui de la tribună şi gîndurile lui Arnod fuseseră întrerupte de aplauzele celor din sală. Personajul cu bărbuţă, ochelari şi frunte înaltă, personajul numit doctorul Golumbiewski se ridicase în picioare, se înclinase nobiliar, mulţumind pentru aplauze şi-şi desfăcuse tacticos, profesoral, servieta, pregătindu-şi expunerea.

— Eminentul doctor Golumbiewski ne va vorbi azi despre ultimele intenţii şi hotărîri ale **duşmanului** şi ne va prezenta cîteva direcţii de contracarare a acestor intenţii. Să-l ascultăm, să-l înţelegem şi să acţionăm în consecinţă. Stimate doctor, aveţi cuvîntul.

După primele vorbe ale doctorului Golumbiewski, Arnod devenise atent, interesat, se bucura chiar că se află acolo. Îşi amintea clar, chiar şi

acum, – fiecare frază a doctorului, îşi repetase de mai multe ori acele fraze şi se pătrunsese de adevărul lor, de justeţea şi oportunitatea hotărîrilor luate.

— Fraţilor, din surse sigure ştim că se va încerca din nou modificarea Legii 25-40. Ştiţi bine cui foloseşte asta, cui i-ar folosi o Lege 40-60. Protezocraţilor care nu vor să-şi mai părăsească scaunele şi fabricanţilor de organe artificiale. Nu vreau să vă ţin prelegeri pe teme pe care le stăpîniţi foarte bine, subiectul a fost desigur dezbătut de mai multe ori şi în celula dumneavoastră. Voi repeta totuşi unele lucruri, pentru a fi totdeauna pregătiţi cu argumente solide împotriva oricărei provocări, pentru a putea face faţă oricărei discuţii. Pentru că discuţii au apărut şi vor mai apare încă foarte multe. Pe stradă, în şcoli, în Consiliul Legislativ, mai ales în Consiliul Legislativ. Din cauza asta este într-adevăr o mare bucurie să avem aici atît de mulţi camarazi noi, tocmai din Consiliu.

Dar, să revin. Ridicarea de la 25 de kilograme la 40 de kilograme a limitei de la care un cetăţean îşi pierde drepturile cetăţeneşti ar da o lovitură teribilă tineretului viguros, oamenilor întregi, oamenilor preponderent naturali. În felul acesta, toţi epuizaţii, toţi ramoliţii – iartă-mi cuvîntul neacademic – agăţaţi de posturi grase ca lipitorile de burta porcilor de baltă, ar putea rămîne în funcţii pînă ce şi-ar înlocui alte cincisprezece kilograme din corp cu plastic şi metal. Mai mult, pe această cale, numărul cetăţenilor cu drept de vot s-ar dubla şi toţi nou-veniţii, avînd peste 25 de kilograme artificiale, ar vota cu cei asemenea lor. Vă daţi seama în ce cerc vicios şi periculos intrăm. Cei care ar vota atunci ar vota pentru cei care modifică legile în favoarea îndepărtării plafoanelor greutăţii artificiale a celor care votează... Ridicol, nu? Un cerc vicios care, învîrtindu-se necontrolat, ar muta plafoanele în serie, în fiecare săptămînă...

La fel cu trecerea de la 40 la 60 de kilograme. Toţi cetăţenii cu peste 40 de kilograme artificiale sînt acum puşi la dispoziţia spitalelor, ca depozitari de organe. S-a demonstrat şi se probează continuu că păstrarea unui organ în interiorul unui om în funcţiune este mult superioară conservării acelor organe, indiferent prin ce metodă. Aceşti oameni, mai mult de jumătate artificiali, aceşti oameni neoameni, mecanici, sînt păstrători ideali de organe şi nimic altceva. Trebuie să recunoaşteţi, să recunoaştem, acum, cînd sîntem aproape în întregime naturali, dar şi atunci cînd ne vom apropia de trecerea pragului **dincolo,** că un om în cea mai mare parte artificial nu merită nici o încredere, nu prezintă nici o garanţie morală şi funcţională, nu

este fiabil şi nici util altfel decît ca o sumă de organe disponibile. Nici un fel de raţiune, nici etice, nici economice, nici culturale, nu justifică păstrarea în societate a unei persoane cu mai mult de 40 de kilograme artificiale. Atunci cînd voi trece de această limită, eu, de pildă, voi cere personal internarea într-o bancă de organe şi voi fi bucuros să contribui cu o parte din mine la repararea corpului unui tînăr, al unui om natural.

Vorbitorul aşteptase cîteva secunde aplauze care nu veniseră, sorbise o înghiţitură de apă şi reluase.

— Dar, proclamînd drept oameni activi pe cei cu mai puţin de 60 de kilograme artificiale, vă închipuiţi ce beneficii vor urma pentru fabricanţii de organe, de la producătorii de module, la proprietarii uzinelor de asamblare. Dintr-o dată, zeci de mii de foşti cetăţeni aşteptînd acum în băncile de organe să fie utili altora, consumînd puţin, economic, calculat ştiinţific, ar fi repuşi în circulaţie, şi astfel cererea de organe noi ar creşte exploziv. Atunci şi preţul, deja foarte mare, al organelor ar creşte nemăsurat de mult. Numai pentru cei din băncile de organe, pentru separarea lor de agregatele de acolo şi dotarea lor cu organe, ar fi nevoie de zeci de mii de inimi, rinichi, ochi, plămîni, oase şi cîte şi mai cîte. Va imaginaţi profitul fabricanţilor şi starea deplorabilă a societăţii noastre după o asemenea modificare a legii. Argumentele umanitariste pe care le vîntură Bătrînii sînt ridicole, neştiinţifice, neeconomice. Aţi văzut vreun donator de organe internat care să fie nemulţumit? Nu, n-aţi văzut şi nici nu veţi vedea. În primul rînd, organele nu-i supără fiind majoritatea artificiale, în al doilea rînd, existenţa lor e cu îndestulare asigurată, au apă, aer, hrană necesară şi suficientă bunei funcţionări a corpului lor, au totul în cantităţi atent calculate şi de cea mai bună calitate. În sfîrşit, majoritatea sînt în stare de comă perpetuă, pentru ei viaţa nici nu mai există, creierele nefiind transplantabile nu interesează, deci nu sînt ţinute în stare de veghe decît în cazuri rare şi, nefuncţionînd creierele, nu există durere, nici tristeţe, nici speranţă. Abia trezirea lor ar fi cu adevărat inumană, readucîndu-le chinurile şi problemele zilnice. Gîndiţi-vă că sînt persoane cu mai mult de 40 de kilograme artificiale. Ce viaţă mai poate fi aceea? Ar mai dori cineva să trăiască în asemenea condiţii? Eu sînt sigur că nu

Tot ce v-am spus pînă acum ştiaţi la fel de bine şi dumneavoastră, toată lumea gîndeşte la fel, de aceea, în condiţii normale, nici nu ar trebui să ne fie teamă că Legea 25-40 va fi schimbată. **În condiţii normale,** zic. Dar duşmanii noştri, organizaţia Bătrînilor, pregătesc condiţii anormale în care

să se rediscute legea. Presupun că sînteţi la curent cu unele evenimente. Acum opt luni abia paisprezece voturi au fost favorabile modificării. Acum, în Consiliul Legislativ sînt treizeci şi doi de membri care au peste douăzeci de kilograme artificiale. (Rumoare în sală.) Este uşor de prevăzut cum vor vota aceştia dacă vor mai apuca să voteze înainte de a li se încheia mandatul. Şi numărul de organe artificiale în Consiliul Legislativ este în continuă creştere, o creştere nefirească, mult mai ridicată decît cea din orice perioadă anterioară şi decît creşterea observată la oricare altă categorie de cetăţeni, cu excepţia soldaţilor din unităţile active. Cred că bănuiţi care e cauza. Care e cauza cauzelor. La prima vedere e vorba de accidente rutiere, aviatice, tîlhării de duzină, explozii întîmplătoare, boli aparent uzuale, uneori atentate cu autori necunoscuţi şi greu de aflat la nivelul actual de sofisticare a armelor. Dar cui folosesc toate aceste organe de curînd transplantate? În spatele tuturor acestor accidente şi atentate poate fi intuită uşor mîna duşmanilor noştri, mîna fabricanţilor de organe, mîna Bătrînilor. (Rumoare în sală). Lupta a intrat pe un făgaş nou, fraţilor! Discuţiile nu mai sînt suficiente. Trebuie să ne apărăm, trebuie să trecem şi noi la fapte. (Aprobări în sală.)

Vom merge deocamdată pe două căi. În primul rînd, primenirea Consiliului Legislativ. Trebuie să obţinem alegeri noi înainte de încheierea mandatului actualului Consiliu. Vom discredita cîţiva membri, chiar dintre **ai noştri,** vom cere altora să se retragă, vom plăti cîţiva să ceară şi să voteze alegeri anticipate. Orice dezbatere în condiţiile Legii 25-40 ne va da cîştig de cauză. Trebuie deci să obţinem alegeri anticipate.

Pe de altă parte, trebuie să ne ferim de atentatele duşmanilor, Fiţi atenţi cum mergeţi pe stradă, evitaţi să treceţi pe lîngă clădiri înalte, staţi mai mult acasă, nu mergeţi cumva la pescuit sau la vînătoare, nu circulaţi cu avionul, nu întîrziaţi în locuri singuratice, nu ieşiţi noaptea. Ar fi bine dacă v-aţi angaja fiecare cîte un apărător personal. Semnalizoarele de alarmă corporală nu sînt de nici un folos şi nici orice alt aparat. Aveţi nevoie de inteligenţa vie a unui om care să vă apere. Deja am instruit cîteva sute de tineri dotaţi care să poată îndeplini o asemenea sarcină dificilă. Ajung pentru Consiliul Legislativ şi pentru o mare parte din activiştii noştri. Adresaţi-vă conducerii celulei dumneavoastră şi vi se va repartiza un apărător.

Ce să vă mai spun? Fiţi vigilenţi, fiţi activi, fiţi în fiecare moment în alertă. Pînă nu obţinem alegeri noi nu putem sta liniştiţi. Şi probabil nici

atunci nu vom putea fi liniştiţi cu totul. Peste o săptămînă voi veni din nou la întrunirea dumneavoastră. Vă mulţumesc. La revedere.

*

Retrăind filmul primei întruniri la care participase, Arnod retrăise şi sentimentele de atunci. Era din nou decis să lupte pentru Legea 25-40, uitase că el însuşi făcuse un pas spre „25” şi fusese ameninţat cu alţi cîţiva.

Participase între timp la mai multe întîlniri. Pe Emma (sau Marta, ea avea buzele groase şi moi şi dinţii ascuţiţi) n-o mai văzuse de atunci. Venea singur, intra în sală, asculta, lua uneori cuvîntul, aderase complet la mişcare şi era sigur că face bine, că aceea e singura cale dreaptă. Activase aproape un an pe acea baricadă, obişnuinţa i se transformase în convingere şi convingerea în crez, era eficient şi devotat, părea definitiv cîştigat pentru cauză. Iar acum, două gloanţe spiralate, explozive, cu pătrundere selectivă, despre care ştia de unde vin, dar nu putea dovedi asta, care îl loviseră în ficat pentru a-i încărca trupul şi conştiinţa cu un kilogram şi jumătate de plastic şi metal şi cu îndoiala laşă a omului care face un pas către banca de organe, două gloanţe fuseseră de ajuns pentru a-i schimba complet tablele de valori cu care cîntărea lumea, cu care îşi evalua gîndurile şi faptele, cu care îşi motiva voturile în Consiliul Legislativ. Acum nu mai era de acord cu doctorul Golumbiewski, nu i se mai părea deloc normal ca un om să-şi piardă identitatea cetăţenească pentru că trecea de 25 de kilograme organe artificiale şi nici înălţător nu i se mai părea să vegetezi într-un spital, creier adormit în trup ciumpăvit, pentru a menţine în stare de funcţiune cîteva organe pe care alţi oameni, ajunşi într-o clipă de cumpănă, le vor primi cu bucurie inconştientă crezînd că-şi prelungesc viaţa, dar fără a sesiza pe de-a-ntregul că fac chiar atunci un pas spre a lua locul celui care le-a dăruit organul, care la rîndul lui s-a apropiat astfel cu încă un pas de eliminarea completă şi incinerare.

Ce era de făcut? Convingerile dinainte sau instinctele de acum trebuiau urmate? Să voteze modificarea legii, conştient fiind de dedesubturile financiare ale afacerii şi amintindu-şi de lipsa de fiabilitate a persoanelor cu prea multe organe, perturbate de orice fluctuaţie de cîmp electromagnetic, degringolate complet de orice fulger mai apropiat? Sau să voteze menţinerea legii, cu alternativa riscantă de a fi lovit din nou, împuţinat, trecut peste bariera celor 25 de kilograme? Trecerea de la 25-40 la 40-60 nu crea

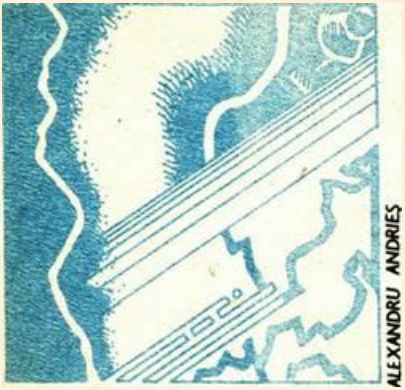

totuşi un precedent periculos? Nu urma apoi 60-70, sau şi mai departe, 80-100 sau cine ştie cît, mai mult decît greutatea oricărui om? Nu era aceasta o simplă treaptă spre eliminarea oricăror praguri? Creiere artificiale nu se construiseră încă, nu erau competitive cu cele naturale, ca volum şi consum de energie, dar în materie de progres tehnologic nu e niciodată bine să fii prea sigur. Cum vor arăta, mai exact, cum se vor comporta oamenii sută la sută artificiali, montaţi organ cu organ pe schema unui om natural, purtîndu-i numele, identitatea personală şi socială, dar amintind de omul originar numai la înfăţişare şi topologie interioară? 40-60 nu era deloc departe de 60-80. Şi, în plus, există destui oameni care nu au nici măcar 60 de kilograme cu totul. Cu cît se gîndea mai mult, cu atîta Arnod uita de situaţia lui personală şi revenea la predicile doctorului Golumbiewski, la lozincile pe care le apărase înainte de atentat. De fiecare dată revedea însă camera de spital şi neclintirea i se zdruncina, nu mai ştia ce e bine şi ce e rău, nu mai era sigur că poate să-şi prezică votul pe care peste cîteva zile avea să şi-l exprime.

I se păreau nesfîrşite acele cîteva zile, nesfîrşite orele pe care le mai avea de petrecut în spital. „Fie ce-o fi, numai să treacă odată zilele astea. O să votez cum mi-o veni atunci la îndemînă, puţin îmi pasă de urmări. Oricum o dau, tot rău iese...”

*

A doua zi Arnod a fost externat, era vindecat, aşa spunea medicul, era vindecat **din toate punctele de vedere.** Arnod îl înjură în gînd, brutal şi suculent, „cu avertismentele lui cu tot” şi se grăbi să ajungă acasă, îşi încuie garsoniera şi se trînti în pat, decis să doarmă două zile neîntrerupt, pînă la vot, pînă ce va fi prea tîrziu pentru a se mai frămînta sau pentru a lua hotărîri.

La numai o oră după ce se lăsase în pat se auzi însă cineva sunînd la uşă. Insistent, dar nu nerăbdător.

Deschise împleticindu-se, fără vlagă, extenuat de operaţie, de convales-

centă, de gînduri şi nervi. Se frecă la ochi şi de oboseală şi de surprindere. În prag stătea zîmbind un tînăr blond, cu ochii alb-verzi, ca de peşte muced, cu părul scurt şi maxilarele strînse. Buzele îi erau întinse de zîmbet şi se albiseră de parcă erau apăsate pe un geam. Duse încet mîna sub haină şi, în cele două secunde nesfîrşite cît dură gestul scoaterii armei, Arnod înţelese totul, printr-o strălucire de gînduri, la fel ca atunci, pe bancă, între un glonte şi celălalt. „Tinerii nu au încredere, ştiu că m-am «îngreunat» şi că am fost prelucrat psihic în spital, nu au încredere în mine şi nu vor să rişte, pînă la vot mai sînt două zile, în două zile nu pot fi refăcut suficient de bine pentru a fi apt de vot, ba poate nu voi mai fi apt de vot niciodată, s-ar putea să trec acum peste douăzeci şi cinci, asta e, pistolul ăsta îmi va fărîmiţa oasele picioarelor, ambele picioare îmi vor fi fărîmiţate şi apoi refăcute, destule kilograme pentru a nu mai putea vota niciodată schimbarea legii care tocmai îmi interzice să votez. Tinerii au trecut la acţiune, folosesc mijloacele Bătrînilor în favoarea lor, chiar Bătrînii îi ajută la împrospătarea Consiliului Legislativ, ah! hu! nici nu doare la urma-urmei prea tare, doare mai mult închipuirea, au început bip-bip-urile semnalizorului, în cîteva minute elicopterul va fi aici, blondul a plecat, ah! doare totuşi, zîmbea tot timpul, oare buzele îi erau naturale? auu! sîngele, sîngele curge, la ce spital... ah! la ce spital mă vor... duce?... aah!... de-ar veni odată...”

*

L-au dus la un spital controlat de Tineri. I-au refăcut complet picioarele. În cădere îşi fracturase o mînă şi a trebuit să-i introducă o tijă destul de lungă. În spital au descoperit că avea mai multe carii şi i-au înlocuit şi dinţii respectivi. Din neglijenţa stomatologului a înghiţit cîteva boabe de mercur şi pentru a preîntîmpina căderea părului, pielea de pe cap, de pe barbă şi de pe alte cîteva zone piloase i-a fost înlocuită cu piele artificială, ornamentată cu părul adecvat, bineînţeles, tot artificial. Împreună cu inima, ficatul şi cele cîteva coaste de plastic pe care le avea mai de mult în el, a ajuns astfel la patruzeci de kilograme şi douăzeci şi ceva de grame, a ajuns astfel la banca de organe. Încă din prima săptămînă i-au luat ficatul, era doar **Kruger et co,** ultimul tip. A fost legat la ficatul de serviciu al băncii şi astfel lumea accesibilă lui s-a redus la cei cîţiva metri pătraţi în perimetrul cărora îi permiteau să se mişte tuburile care-l ţineau în viaţă. Nu avea

dureri, de aceea era lăsat – deocamdată – lucid. Îi aduceau uneori şi ziare. Le citea cu voce tare, pentru toţi „colegii" lucizi ai rezervei („Rezerva inimii disponibile"). Putea astfel urmări evoluţia luptei dintre partizanii celor două legi. Deşi textele nu erau explicite, ochiul lui format reuşea să citească printre rînduri, printre litere. Balanţa se înclina imperceptibil în favoarea Bătrînilor. Natalitatea fiind extrem de scăzută, în mod fatal cantitatea de plasticit, argint, siliciu şi alte materiale înglobate în oameni creştea, influenţînd şi presa, influenţînd şi Consiliul Legislativ. Într-o bună zi, la aproape un an de la internarea în banca de organe, află că doctorul Golumbiewski a suferit un accident de elicopter care i-a zdrobit capul. Arnod avea încă sclipiri de raţionament corect şi atunci îi reuşi unul dintre cele mai lungi. „Aha, îşi zise el, înseamnă că au pus la punct şi creierul individual. Primul beneficiar oficial va fi doctorul Golumbiewski. De acum nu se va mai discuta despre necesitatea unei legi 40-60, ci despre o lege «cu sau fără creier». Presupun că persoanele cu creierul artificial nu vor căpăta nici un drept şi, ca o compensaţie, Tinerii vor consimţi modificarea limitelor 25-40. Asta înseamnă că... păi sigur... voi pleca de aici!"

— Fraţilor, înţelegeţi, fraţilor? În cîteva zile vom fi reintegraţi, se va modifica legea, sigur se va modifica, vom pleca, vă asigur eu că vom pleca...

*

Arnod a fost singurul om cît de cît întreg din rezervă care n-a plecat nicăieri. Toţi ceilalţi au ieşit, reîntregiţi, nu chiar în cîteva zile, ci peste cîteva săptămîni. Atît a durat pînă la votarea legii şi procurarea de organe pentru completarea celor care le lipseau. Aprinzîndu-se singur din propriile-i vorbe, Arnod s-a repezit jubilînd, fluturînd ziarul ca pe o victorie personală, spre tovarăşii lui de rezervă, uitînd limitele în care îi era permis să se mişte. Unul din tuburile care-l legau de conductele ficatului de serviciu s-a întins, s-a rupt şi un lichid gălbui a început să se scurgă pe podea. Cei internaţi în băncile de organe nu aveau semnalizoare de alarmă corporală, fiind în spital nu aveau nevoie să ceară intervenţii urgente. Căderea lui Arnod n-a alarmat astfel decît cîteva monitoare de supraveghere la care nu se uita în acele momente nimeni. Toţi medicii şi toate infirmierele erau grupaţi în sala de festivităţi, urmăreau la holoscop desfăşurarea transplantării creierului doctorului Golumbiewski, operaţia se

desfăşura parcă în faţa lor, în mijlocul sălii, era prima care se făcea publică, toate spitalele erau din acel moment autorizate să repete asemenea operaţii şi toţi medicii trebuiau deci instruiţi în consecinţă. Arnod se stinse astfel pe fondul de entuziasm neîncrezător din „Rezerva inimi disponibile" şi pe cel de exaltare profesională din sala de festivităţi. Toţi medicii, toate infirmierele aveau senzaţia clară că participă la un eveniment deosebit, la momentul care deschide o eră nouă medicală şi socială, la ruperea unor bariere, una din ultimele în calea progresului deplin, le venea să se îmbrăţişeze, se îmbrăţişau chiar rapid, cu chipul radiind de mîndrie că trăiesc o asemenea clipă, atenţi totuşi să nu piardă nici un amănunt din operaţia prezentată atît de fidel, tridimensional, la holoscop.

Considerat sinucigaş, Arnod a fost evocat foarte nefavorabil într-un scurt necrolog apărut peste cîteva săptămîni în ziarul la care lucrase şi la care se afirmase cu atîta strălucire altădată. Articolul era semnat de un oarecare dr. Golub şi se încheia cu următoarele rînduri: „Acum, cînd nevoia de organe a crescut exploziv, acum, cînd aşteptăm ca în puţine zile atîţia oameni, imobilizaţi fără motive în băncile de organe, să fie reintegraţi societăţii care îi aşteaptă şi vieţii care îi merită, acum, tocmai acum, **acest** Arnod îşi permite să se sinucidă, făcînd inutilizabile şi nerecuperabile o inimă de cea mai bună calitate şi două picioare aproape noi. Gestul lui condamnabil este şi complet nejustificat deoarece ştim că chiar şi înainte de a ajunge la banca de organe el era în favoarea modificării Legii 25-40, iar acum Legea 40-60 îl scotea de acolo, redîndu-l vieţii active. Probabil cauzele trebuie căutate în funcţionarea defectuoasă a creierului lui. Lucrul acesta trebuie să ne dea de gîndit. Nici un om cu creier artificial nu ar fi putut avea o asemenea comportare sinucigaşă. Păcat că Arnod n-a mai apucat să fie operat la timp. Firma **Kruger et co** ar fi putut să-l ferească de ruşinea cu care s-a stins, furnizîndu-i un creier nou... Păcat..."